

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VI. De tempore quo natus est Christus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

7. areris faciem tuam a nobis? Exurge, quare obdormis Domine, & ne repellas in finem. Quare faciem tuam avertis, ob-

Verò simillimum est, quod Hieronymus Natalis docet, Angelum statim simul atque natus est Christus, in limbum ad Patres ab infante Deo fuisse missum, qui eis latissimum hoc evangelium ferret: iam primum esse natum? ipsis & orbi toti liberatorem: gauderent proinde ac sperarent illum ad eos descensurum, ut suos illos educeret è carcere ad caelum & immortalem gloriam, quam ipsis esset acquisiturus acerbo crucis supplicio, & dira morte. Ita, quod I-

§. VI.

De tempore, quo natus est Christus.

Proveat mundi ætate, jam imò senescente mundo, natus est Christus. Nam anno ab orbis primordiis quinquies millesimo centesimo nonagesimo nono, uti calculum ponit Cæsar Baronius, vel ad Francisci Suarezii subductione, anno à mundi creatione, quater millesimo, sextâ, si primam sententiam tueamur, & ultimâ, quod non improbabile, mundi ætate. Post diluvium anno bis millesimo nongentesimo quinquagesimo septimo, post Israël's ex Aegypto migratione millesimo quingentesimo decimo, ab urbe Româ conditâ septingentesimo quinquagesimo secundo, Christus Iesus, verus Dei Filius, ex intactâ Virgine homo natus est in Bethlehem. Sic sextâ chiliade annorum, seu ævo sexto ad captivum hominem redimendum Deus in terram venit, qui die sextâ hominem creavit. Quod si spectetur status innocentie, argentea fuit ætas illa, sed heu nimium brevis! successit ferrea diluvii, dein aenea legis, tandem aurea gratiae.

Natus est autem Christus mense Decembri, asperiore anni tempore; quia statim, ut natus, ea quæ carni molestiora, voluit amplecti. Et natus, cum sol ad infimum cæli punctum descenderet, dieque solet crescere; quod à sanctis Patribus studiosè observatum. A Christo certè orbis restitutor omnia nobis bona profluerunt: ille nobis diem æternitatis beatissimæ reparavit. Quod Augustinus sedulò expendens. In hac die, inquit, quæ Salvator nascitur, splendor lucis augetur, tenebrarum caligo minuitur; in hac die lux caelestis credentibus redditur, & æternâ nocte diabolica signenta damnantur. De Domino Ioannes dixit: illum oportet crescere, me autem minui. Ut humiliaretur homo, eo die natus est Ioannes, quo incipiunt dies decretere: ut exaltaretur Deus, eo die natus est Christus, quo incipiunt crescere dies.

Porro dies ille mensis Decembris fuit vigesimus quintus, qui eo anno in diem Veneris, ut vult Baronius, aut (utri Suarezius & Barradius aliq; complures tradunt) in Dominicam diem incidit. Ruperti Tuitiensis testimonium est: Dominicâ natus est Christus, consonante mirabilem suorum ordine, ut quo die dixit, fiat lux, & facta est lux, ejusdem diei nocte oriretur in tenebris lumen rectis corde, & visiteret nos oriens ex alto, illuminare eis qui in tenebris & in umbrâ mortis sedent. Porro siquid die Veneris Christus conceptus creditur, ita & mortuus, eo nimirum die quo Adam creatus.

Hora nascens Christi Domini fuit post illius noctis medium, initium diei naturalis. Quod si a noctis medium fuisset natus, dicendus esset potius 24. quàm 25. die in lucem editus.

Tom. II.

En quanta mysteria noctu peracta. Noctu Dominus Iesus hunc mundum ingressus; noctu suis cenâ supremâ valedixit, suumque Corpus ac Sanguinem nobis donavit; noctu ad vitam rediit. Hinc sacram hanc noctem decreto Telephori Pontificis Summi, Ecclesia sacrificiis frequentat, illud Psalter religiosè attendens: Ex urex ante Luciferum (ante auroram) genuit. O mihi, natalem hanc noctem omni die illustriorem! Vidit nox ista, quæ nullus unquam vidit dies. Hac nocte sol meus non ex undis, sed è stipulis surgit. Hac nocte cerno puerum, sed Deum, cerno matrem, sed Virginetem.

Tam soli nunquam luna propinqua fuit.

Cæcus sum, nisi hac nocte auctorem Dei mei video.

Chrysothomus, quod de Christo beatus Marcus memorat, Circa quartam vigiliam noctis venit ad ambulantem supra mare, &c. in hunc modum interpretatur. Prima vigilia usque ad diluvium, altera usque ad Moysen, tertia usque ad Ioannem, quartâ demum venit Dominus. Sed uti Christus natus mediâ nocte diem dedit, ita Christus mortuus mediâ die noctem induxit. Agnosce, Christiane, verum solem mediis errorum tenebris & nocte atrâ exortum, ut prius saeculorum noctem profundissimam è tot populorum cordibus relegaret. Descende in te ipsum, animo expelle tenebras, solem admitte.

§. VII.

De causis cur tali tempore sit natus Christus.

Prima dilationis tantâ causâ fuit, ipsius Christi, tantique mysterii dignitas. Quod Augustinus probe perspicies. Quanto major, inquit, iudex veniebat, tantò præconum series longior præcedere debebat. 2. causa: Ne fidei & charitatis ardor temporis diuturnitate intepesceret. Si enim Christus principio mundi advenisset, jam multum obscuritatis à tot annorum serie hoc beneficium traxisset. 3. causa: Prius disponendi erant homines, cum per legem naturalem, tum per generalem de Redemptore promissionem, tum etiam per legem scriptam, & expressiora de hoc vaticinia. Sic enim dilato beneficio, & crescente remedii necessitate, erga Servatorem crevit desiderium. 4. Decuit hanc rerum universitatem paullatim perfici, quemadmodum homo mole corporis gradatim crescit ab infantia ad pueritiam, ad adolescentiam, ab hac ad virilem maturitatem, inde ad senectutem. 5. Illo ævo venit Christus, quo ipsius adventu mundus maximè egebat. Iam enim non tantum lex naturæ, sed & scripta pæne aboleverat. Exponit hoc Christus parabolâ de patrefamilias, qui alios atque alios servos, denique ipsum Filium in vineam misit.

Sed harum causarum nulla fuerit, solum tamen Dei arbitrium, & ab æterno decretum hoc tempore mittendi filii, causarum causa fuit, nec inde ultra fas est scrutari. Ita fieri, Deo complacitum est, ita factum est, ita optimè factum est. Hanc temporis opportunitatem considerans Bernardus, Magno consilio factum est, inquit, ut post hominis calum non illico mitteretur Dei Filius. Reliquit enim Deus hominem in libertate suâ, in lege naturali, ut sic vires naturæ suæ cognosceret: ubi cum desiceret, legem accepit, quâ datâ invaluit morbus, non legis vitio sed naturæ; & ita cognitâ suâ infirmitate clamaret ad medicum, & diceret: Exurge Domine, adjuva nos.

Neque hæc beatissima Domini Iesu Nativitas in mundi finem erat differenda. Tunc enim mores corrupti, fides mortua, spes desperata, charitas pæne omnis erit extincta. Et quibus profuisset hoc tam grande mysterium? quos Sacramenta in remedium instituta juvissent, si hæc omnia mox finem habuissent?

Mysteria noctu peracta.

Psal 109. vers. 3.

Cap. 6. vers. 48.

Causæ dilationis natiuitatis Christi.

1. Ipius Christi dignitas.

2. Ne fidei & charitatis ardor temporis diuturnitate intepesceret.

3. Prius disponendi erant homines.

4. Decuit hanc rerum universitatem perfici.

5. Illo venit ævo, quo adventu mundus maximè egebat.

Dei ab æterno decretum hoc tempore mittendi filii causarum causa fuit.